

IMF 'indrømmer', de tog fejl med den græske bailout – Men de var nødt til at redde de europæiske banker

17. december 2015 – Længe efter det brutale overgreb siger folkemordets teknikere fra Den internationale Valutafond (IMF), at de måske begik en fejl, og at der burde have været en gældsafskrivning for Grækenland i begyndelsen af krisen. Men de hævder, at de ikke havde noget andet valg end at forhindre »smitte« i hele Eurozonen. De siger naturligvis intet om den brutale nedskæringspolitik, der havde ødelagt økonomien, og om, at de stadig i dag kræver mere af denne 'nøjsomhedspolitik'.

Den såkaldte »Gennemgang af Kriseprogrammet«, der angiveligt skulle vurdere, om IMF har håndteret de forskellige finanskriser, inklusive Grækenlands og Eurozonens, udtaler: »Bekymring for smitte udgjorde en afgørende overvejelse i beslutningerne om gældsomstrukturering i programmerne for Euro-området. For Grækenlands vedkommende (2010) kunne Fonden ikke vurdere denne gæld til at være overvejende sandsynligt erholdelig, en vurdering, der normalt er nødvendig for at opnå exceptionel adgang til Fondens ressourcer.«

De indrømmer ikke desto mindre, at, når det drejer sig om at redde »systemet«, så kan alt, efter deres mening, retfærdiggøres: »Risikoen for en international, systemisk smitte, i betragtning af de manglende brandmure på det tidspunkt, til at isolere andre medlemmer af Euro-området, leverede imidlertid en retfærdiggørelse af ikke at kræve en direkte gældssanering som en betingelse for et arrangement med Fonden for at få exceptionel adgang.« Man tilføjede derfor en klausul om »systemisk undtagelse«, som muliggjorde den enorme

bailout, som enhver ved sin fornufts fulde fem kunne se var uerholdelig, »til den exceptionelle adgangspolitik, og en sådan blev efterfølgende påkaldt også for Irland (2010), Portugal (2011) og igen i Grækenlands efterfølgende arrangement i 2012.«

Eftersom nogle er mere lige end andre, skriver de, at denne klausul ikke blev anvendt nogen steder uden for Eurozonen, fordi »smitte ikke sås at udgøre en tilstrækkelig stor bekymring«.

De indrømmer, at 'hårklipningen' af den græske gæld i 2012 – det vil sige, at den gamle gæld stadig forfaldt – var »stor målt efter standarden for de andre tilfælde af umiddelbart forestående betalingsstandsning, selv om den var utilstrækkelig til at genoprette gældens erholdelighed med nogen grad af sandsynlighed.« Rapportens forfattere siger ikke, at denne hårklipning stort set blot drev de græske banker, samt statens sundhedssystem og pensionsfonde, bankerot, og ikke de udenlandske investorer, der havde en 'opsigelsesklausul'.

De fortsætter med at skrive, at »det at holde gældssaneringen tilbage« ved hjælp af den »systemiske undtagelse« i realiteten ikke genoprettede »tilliden til markedet«, men at dette først skete, efter at Mario Draghi, præsidenten for Den europæiske Centralbank, ECB, meddelte, at han ville gøre »hvad som helst« for at redde euroen.

De indrømmer også, at de bailout-programmer, der blev indført under regeringerne Papandreou (2010) og Papademos (2012), havde til formål at skabe en intern devaluering ved at nedskære lønningernes nominelle værdi, »reformere« det kollektive lønforhandlingsystem, fremme privatiseringer, reducere bureaukrati og opmuntre til konkurrence. De nævner selvfølgelig intetsteds, at dette fik økonomien til at kollapse med uhørte 30-35 % og skabte en officiel arbejdsløshed på over 27 %, mens den virkelige arbejdsløshed

var på 40 % og ungdomsarbejdsløsheden 65 %.

Foto: Hele familier er stødt ud i den totale forarmelse, for en stor dels vedkommende som følge af arbejdsløshed. Her venter et barn i kø på uddeling af fødevarer, etableret af den græsk-ortodokse kirke i Athen.